

Τι έχει για πρωινό;

Η Κρυσταλλία άνοιξε τα μάτια της με το πρώτο φως του ήλιου. Αυτή η ώρα ήταν η καλύτερη για αναζήτηση πρωινού γιατί λίγοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν στους δρόμους.

Φόρεσε ένα φόρεμα από το σωρό πάνω στο κρεβάτι και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν μια άσκοπη κίνηση γιατί ο καθρέφτης ήταν τόσο παλιός που, αντί για το είδωλό της, έβλεπε μια θαμπή σκιά, αλλά ήταν ο μοναδικός στο σπίτι και η υπέροχη χρυσή κορνίζα του την προέτρεπε να τον χρησιμοποιεί κι ας μην είχε δει ποτέ την εικόνα της εκεί μέσα. Δεν τη χρειαζόταν, εξάλλου, για να καταλάβει ότι το φόρεμά της ήταν φαρδύ και φθαρμένο. Κάποτε ανήκε στη μητέρα της γι' αυτό ήταν μερικά νούμερα μεγαλύτερο. Όχι πως ήταν δύσκολο για την Κρυσταλλία να βρει ρούχα στο μέγεθός της. Πολλές μπουγάδες στέγνωναν αφύλακτες. Προτιμούσε όμως να φοράει τα δικά της. Πήρε το πανωφόρι της, που ούτε αυτό το είχε λυπηθεί ο χρόνος, και βγήκε από το σπίτι.

Έξω έκανε πολύ κρύο. Ο ήλιος δεν είχε προλάβει να ζεστάνει ακόμα και ένας ψυχρός αέρας ερχόταν από τα βου-

νά. Διέσχισε το δάσος που ήταν ακόμη σιωπηλό και βρέθηκε μπροστά στα πρώτα σπίτια της πόλης. Κρυφοκοίταξε στον έρημο δρόμο και διαπίστωσε πως δεν ερχόταν κανείς. Πήδηξε το φράχτη ενός κήπου και σκαρφάλωσε σε μια πορτοκαλιά. Η αναρρίχηση της πήρε ελάχιστο χρόνο. Ήταν άλλωστε το αγαπημένο της παιχνίδι και το λιγότερο επικίνδυνο για κείνη.

Έκοψε τρία πορτοκάλια και τα έβαλε στις τσέπες της. Πήδηξε άφοβα από το κλαδί που καθόταν ξέροντας ότι δε θα χτυπούσε γιατί – για κάποιο λόγο που δεν αντιλαμβανόταν – λίγο πριν φτάσει στο έδαφος η ταχύτητα της πτώσης της θα μηδενιζόταν και θα προσγειωνόταν ανάλαφρα στα πόδια της. Έτσι, βγήκε από τον κήπο, το ίδιο αθόρυβα όπως μπήκε.

Τα σπίτια σε τούτο το δρόμο ήταν διώροφες μεζονέτες με μεγάλους κήπους γεμάτους λουλούδια. Η Κρυσταλλία φαντάστηκε τα παιδιά που κοιμόνταν ακόμη στα κρεβάτια τους και σε λίγο θα σηκώνονταν για να πάνε σχολείο. Κανονικά, εκεί θα έπρεπε να πηγαίνει κι εκείνη αντί για το φούρνο της οδού Βελισσαρίου προς τον οποίο κατευθυνόταν, όμως ήταν αναγκασμένη να βρίσκει τρόπους να επιβιώνει αντί να μαθαίνει γραμματική και μαθηματικά. Και δε μετάνιωνε καθόλου που είχε εγκαταλείψει το σχολείο. Δεν είχε ευχάριστες αναμνήσεις από κει. Τα άλλα παιδιά την απέφευγαν. Μπορεί να έφταιγαν τα λερωμένα της ρούχα ή το ότι έμενε στο παλιό σπίτι πέρα στο δάσος, μακριά από τις ανέσεις του ηλεκτρισμού, ή και τα δύο μαζί. Το γεγονός, πάντως, ήταν πως δεν έκανε ποτέ κανένα φίλο και τα τελευ-

ταία επτά χρόνια μιλούσε ελάχιστα. Όμως η μοναξιά της δεν την απασχολούσε.

Έφτασε στην πίσω πόρτα του φούρνου, σ' ένα στενό και έρημο δρομάκι μερικά τετράγωνα παρακάτω, και η μυρωδιά την έπεισε ότι είχε έρθει ακριβώς τη σωστή στιγμή, την ώρα που η κυρία Μίσσα είχε βγάλει τα καρβέλια από το φούρνο και τώρα τα τακτοποιούσε στη βιτρίνα, στο μπροστινό μέρος του μαγαζιού. Τράβηξε δυοτσιμπιδάκια από τα μαλλιά της και άρχισε να σκαλίζει το σκουριασμένο λουκέτο. Κλακ! Και η κλειδαριά άνοιξε. Δεν ήταν δα και κάτι δύσκολο, το έκανε πολύ συχνά. Γλίστρησε μέσα και άρπαξε ένα στρογγυλό καρβέλι. Βγήκε κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα πίσω της, όμως όταν έκανε να γυρίσει αντίκρισε έναν αστυνομικό να στέκεται ακριβώς απέναντί της. Πάγωσε για ένα δευτερόλεπτο και ύστερα άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Δεν ήθελε να θυμάται την τελευταία φορά που ένας απ' αυτούς την έπιασε και την οδήγησε στο τμήμα. Όταν διαπίστωσαν ότι η μητέρα της είχε πεθάνει, ότι ήταν «αγνώστου πατρός» και ότι δεν είχε κανένα συγγενή, κάλεσαν την πρόνοια και την έκλεισαν σ' ένα ορφανοτροφείο. Η θύμηση των δύο βασανιστικών εβδομάδων που έμεινε εκεί ώσπου να δραπετεύσει έβαλαν φτερά στα πόδια της.

Καθώς έτρεχε, τα πορτοκάλια γλίστρησαν από την τσέπη της και κύλησαν στην άσφαλτο. Άκουγε πίσω της τον αστυνομικό να την ακολουθεί ασθμαίνοντας. Έστριψε απότομα σ' ένα στενό και, φτάνοντας στο τέρμα του, κρύφτηκε πίσω

από τους κάδους των σκουπιδιών. Είδε τον αστυνομικό να συνεχίζει ευθεία. Ουφ! Την είχε χάσει.

Κάθισε στην είσοδο μιας πολυκατοικίας και άρχισε να τιμπولوجάει το ζεστό της καρβέλι που με τόσο κόπο είχε αποκτήσει. Είχε τρέξει τόσο πολύ, είχε βρεθεί σε γειτονιές που δεν είχε ξαναδεί και τώρα σίγουρα θα της έπαιρνε ώρα να βρει το δρόμο για να γυρίσει σπίτι. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά όχι τόσο από το λαχάνιασμα όσο από το φόβο ότι θα την έπιαναν πάλι. Μια κυρία με ένα γούνινο παλτό βγήκε από την πολυκατοικία και της έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα, σαν να λέρωνε το σκαλοπάτι που καθόταν. Η Κρυσταλλία είχε συνηθίσει αυτό το ύφος γι' αυτό την αγνόησε.

Το κρύο ήταν τσουχτερό παρά το λαμπερό ήλιο και το γαλάζιο ουρανό, πράγμα σπάνιο γι' αυτό το μέρος. Συνήθως, το Φλεβάρη έβρεχε ασταμάτητα και η Κρυσταλλία κάθε φορά που ξυπνούσε ένιωθε ότι ήταν απόγευμα, τόσο σκοτεινά ήταν τα σύννεφα. Ήταν δυσάρεστο να νιώθει ότι έχασε όλη τη μέρα, έστω κι αν ήξερε πως αυτό δεν ήταν αλήθεια... Κοίταξε τον καθαρό ουρανό με ευγνωμοσύνη.

Όταν τελείωσε το πρωινό της, τύλιξε το υπόλοιπο ψωμί και το έβαλε στην τσέπη της, μαζί με τη μικρή πλαστική κούκλα που βρισκόταν μόνιμα εκεί. Η κούκλα αυτή δεν ήταν ψηλότερη από το μικρό της δάχτυλο και παρίστανε μια κομψή μπαλαρίνα που δυστυχώς η γαλάζια της φούστα είχε ξεβάψει με τα χρόνια. Ήταν η μοναδική πλαστική κούκλα που είχε από την παιδική της ηλικία, αφού όλες οι άλλες που έφτιαχναν μαζί με τη μητέρα της από τα φύλλα της κουτσουπιάς

που φύτρωνε έξω από το σπίτι τους, ύστερα από λίγες μέρες ξηραίνονταν και τρίβονταν. Το κορίτσι τράβηξε τα δάχτυλά της από την πλαστική μπαλαρίνα. Είχε καιρό να αναπολήσει τη Μερόπη. Χρόνια. Γιατί τα θυμήθηκε όλα αυτά αυτή τη στιγμή; Έτριψε τα παγωμένα της χέρια, που παρέμεναν πάντα κρύα ανεξάρτητα από τη θερμοκρασία του περιβάλλοντος, και ξεκίνησε για το δρόμο της επιστροφής.

Βγήκε από το στενό επιφυλακτικά και έφτασε σε ένα μεγαλύτερο δρόμο που ούτε αυτός της θύμιζε κάτι. Αφού περιπλανήθηκε κάμποση ώρα χωρίς να βρίσκει κάποιο γνωστό σημείο, βγήκε σε έναν κυκλικό δρόμο που περιέβαλε μια πλατεία. Στην άλλη πλευρά του δρόμου υπήρχαν σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη μεγάλη πλατεία, στο κέντρο της οποίας ήταν τοποθετημένες τρεις αρχαίες κολόνες πάνω σε ένα βάθρο. Άνθρωποι πιασμένοι αγκαζέ βηματίζουν, μια κυρία κοντά της τάζει τα περιστέρια. Τόσα χρόνια στην πόλη πρώτη φορά έφτανε εδώ. Θα πρέπει να έτρεχε πολλή ώρα...

Η Κρυσταλλία είχε κατέβει μερικά σκαλοπάτια όταν πρόσεξε κάποιους καλόγερους μες στο πλήθος, ή τουλάχιστον αυτό πίστεψε αρχικά πως ήταν οι άντρες που φορούσαν μακριούς μαύρους μανδύες με κουκούλα. Μα, ύστερα, πρόσεξε πως η κυρία με τα περιστέρια άρχισε να πετάει σποράκια πάνω σε ένα μαυροφορεμένο άντρα. Δεν τον έβλεπε; Ο άντρας τραβήχτηκε ενοχλημένος στην άκρη.

Το κορίτσι σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε ολόγυρα στην πλατεία. Ορισμένοι καλόγεροι είχαν μαζευτεί δίπλα στο αρχαίο μνημείο και συζητούσαν έχοντας σκυμμένα τα

κεφάλια τους. Κάποιοι άλλοι περπατούσαν πέρα δώθε σαν κάτι να αναζητούσαν. Πρέπει να ήταν λιγότεροι από δέκα. Κανείς δεν τους έδινε σημασία, αν και η Κρυσταλλία πίστευε πως ήταν σίγουρα ένα θέαμα που τραβούσε την προσοχή. Οι άνθρωποι σουλάτσαραν άνετοι και αμέριμνοι δίπλα τους σαν να μην υπήρχαν.

Πιο πέρα, στο βάθος την πλατείας, ξεχώρισε ένα αγόρι και ένα κορίτσι που περπατούσαν πιασμένα από το χέρι κι αυτό που της κέντρισε το ενδιαφέρον ήταν το περίεργο χρώμα των μαλλιών τους. Τόσο ξανθά ήταν που έμοιαζαν με άσπρα. Ένας άντρας κινήθηκε προς το μέρος τους κι εκείνα άλλαξαν αμέσως κατεύθυνση και άνοιξαν το βήμα τους. Η Κρυσταλλία από ψηλά τους είδε που κρύφτηκαν πίσω από μια κολόνα και ικανοποιημένη που και κάποιος άλλος έβλεπε ό,τι κι η ίδια συνέχισε να παρατηρεί την πορεία τους, αλλά δεν τα είδε ποτέ να εμφανίζονται. Ακόμα και όταν ο καλόγερος πλησίασε την κολόνα και περπάτησε γύρω της δεν τα βρήκε... Κοίταξε ολόγυρα αναζητώντας τα και το βλέμμα του σταμάτησε πάνω της. Η Κρυσταλλία θα ορκιζόταν ότι αυτή κοιτούσε ο παράξενος άντρας, ότι την είχε ξεχωρίσει ανάμεσα στους άλλους και ότι καταλάβαινε πως μπορούσε να τον δει.

Ξάφνου, ένας φόβος γεννήθηκε μέσα της, ένας φόβος πολύ χειρότερος από κείνον της αστυνομίας. Οι άντρες αυτοί έσερναν γύρω τους κάτι απόκοσμο. Δεν της άρεσε που τους έβλεπε. Πρέπει να φύγω από δω αμέσως, σκέφτηκε. Έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει. Πέρασε γρήγορα απέ-

ναντι και χώθηκε στο πρώτο στενό που είδε, ευχόμενη να ήταν η ιδέα της, εξάλλου η απόσταση ανάμεσά τους ήταν τεράστια. Πριν προλάβει, όμως, να σκεφτεί οτιδήποτε άλλο, ένας μαυροφορεμένος άντρας εμφανίστηκε μπροστά της και την άρπαξε απ' τα μπράτσα.

Την κρατούσε τόσο γερά που το κορίτσι ένιωσε τα νύχια του να μπήγονται στη σάρκα της σαν νύχια αρπακτικού ζώου. Το πρόσωπό του ήταν άχρωμο και τα φρύδια του σχεδόν διάφανα. Κάρφωσε τα παγωμένα γαλάζια μάτια του, που δε βλεφάριζαν καν, στα δικά της. Τότε, η Κρυσταλλία ένιωσε να αδειάζει, η χαρά και ο πόνος γλίστρησαν από μέσα της και τη θέση τους πήρε η ηρεμία, ένα συναίσθημα όμοιο μ' αυτό που ένιωθε πριν την πάρει ο ύπνος.

Όμως δεν έπρεπε να κοιμηθεί, έπρεπε να αντιδράσει. Και επειδή ήταν σίγουρη ότι οι κλοτσιές δε θα απέδιδαν, αφού ο άντρας ήταν πολύ δυνατώτερος, είχε μονάχα μια επιλογή: κάρφωσε τα μάτια της στα δικά του ελπίζοντας ότι θα μπορέσει να τον πολεμήσει με τον ίδιο τρόπο. Αντιστάθηκε στην απομύζηση των αισθήσεών της και η αγωνία της να ζήσει την έπειθε πως τα μάτια της ήταν αδιαπέραστο ατσάλι. Τίποτα δεν μπορούσε να διεισδύσει στην ψυχή της, κανείς δεν μπορούσε να της κλέψει όσα είχε ζήσει. Ένα περίεργο ένστικτο την καθησύχαζε ότι ο άντρας θα πάθαινε ακριβώς ό,τι προσπαθούσε να της κάνει.

Την ίδια στιγμή ένιωσε μια δύναμη να γεννιέται μέσα της, καθώς το σώμα της πλημμύριζε από μουσικές που δεν είχε ξανακούσει και από φωνές ανθρώπων σε ένα πάρτι.

...Η μυρωδιά από κάτι άγνωστα ροζ λουλούδια, ψητό της μαμάς, οι όχθες κάποιου ποταμού το φθινόπωρο, το πλήθος χειροκροτεί, σηκώνουν στα χέρια ένα αγόρι που κρατάει κάτι, μια γυναίκα που ουρλιάζει «όχι» σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο...

Ο άντρας χαλάρωσε τη λαβή του. Είμαι πιο δυνατή, σκέφτηκε η Κρυσταλλία χωρίς να έχει συνειδητοποιήσει πώς ακριβώς είχε αμυνθεί. Δεν τράβηξε τα μάτια της από τα δικά του και κράτησε τα βλέφαρά της ακίνητα. Τα χέρια του άντρα κρέμασαν εντελώς και έπεσε με γδούπο στο πλακόστρωτο. Το κορμί του άρχισε να λιώνει και να συρρικνώνεται και ό,τι τελικά απόμεινε κάτω απ' το μαύρο μανδύα ήταν ένας καμπούρης γέροντας που σίγουρα είχε πατήσει τα εκατό. Το ακίνητο σώμα έβγαζε ατμούς. Στάθηκε για λίγο από πάνω του χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Το θέαμα ήταν παράδοξο. Πώς αυτός ο άντρας είχε γεράσει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα; Αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή να αρχίσει να τρέχει και να σταματήσει όταν θα βρισκόταν χιλιόμετρα μακριά, μα η Κρυσταλλία δεν κουνήθηκε. Δε φοβόταν πια. Ένωθε ανίκητη, παρ' όλο που δεν είχε καταλάβει ακριβώς τι είχε κάνει, αλλά συνειδητοποίησε πως τόσο καιρό έκρυβε μια δύναμη μέσα της που περίμενε το ανάλογο ερέθισμα για να εκδηλωθεί. Κοίταξε το έργο της περήφανη και χαμογέλασε.

«Ε, εσύ!» άκουσε και κοίταξε μπροστά της.

Στην έξοδο του στενού στέκονταν τα δύο ξανθά παιδιά και της έκαναν νόημα να πάει κοντά τους. Τους πλησίασε και ρώτησε διστακτικά:

«Δεν τους βλέπουν όλοι, έτσι δεν είναι;»

«Ασφαλώς όχι και απορώ γιατί τους βλέπεις εσύ!» απάντησε το αγόρι και η Κρυσταλλία διέκρινε μια δόση ειρωνείας στη φωνή του.

«Είμαι η Καλλιρρόη και αυτός είναι ο Δοράς», είπε το κορίτσι με τη γλυκιά του φωνή και χαμογέλασε.

Έμοιαζε τόσο εύθραυστη και διάφανη που η Κρυσταλλία αναρωτήθηκε αν μπορούσε να την πιάσει. Τα μακριά και ίσια της μαλλιά έπεφταν στους ώμους και είχαν το ίδιο χρώμα με του Δορά, σχεδόν άσπρα. Τα μάτια της ήταν γκριζα όπως η αγριεμένη θάλασσα και φαινόταν λίγο μικρότερη από το αγόρι, γύρω στα δεκαπέντε.

«Έλα μαζί μας», συνέχισε η Καλλιρρόη. «Δεν είναι καλό να σε πετυχαίνουν μόνη σου τέτοια εποχή. Αν και, όπως φαίνεται, μπορείς να τα βγάλεις πέρα».

Ο Δοράς και η Καλλιρρόη άρχισαν να κατηφορίζουν και η Κρυσταλλία τους ακολούθησε. Όντως, προτιμούσε να μην είναι μόνη ύστερα απ' αυτό που συνέβη, η συντροφιά των δύο παιδιών ήταν μια ανακούφιση. Γιατί, καθώς δεν είχε καταλάβει καλά καλά το πώς είχε αμυνθεί, υπήρχε πάντα η πιθανότητα να ήταν μια απλή σύμπτωση και να μην μπορούσε να το επαναλάβει. Προσπάθησε να διώξει από το μυαλό της αυτή τη σκέψη, όχι, όχι, ήταν ανίκητη, ήταν σίγουρη γι' αυτό, κανείς δεν μπορούσε να τη βλάψει.

Ύστερα σκέφτηκε πως αφού και τα παιδιά έβλεπαν τους μαυροφορεμένους άντρες σημαίνει ότι είχαν κάτι κοινό, γεγονός που την έκανε να αισθάνεται ότι επιτέλους ανήκει κά-

που. Και της είχαν μιλήσει, την είχαν καλέσει να τους ακολουθήσει. Αυτό το συναίσθημα της αποδοχής που τη γέμιζε ήταν για κείνη πρωτόγνωρο και για μια στιγμή φοβήθηκε πως ήταν κλεμμένο.

«Γεια σου, Όστρια», είπε η Καλλιρρόη σ' ένα αγόρι που στεκόταν δίπλα της κι η Κρυσταλλία θα ορκιζόταν ότι εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά τους απ' το πουθενά. «Πώς είναι οι άλλοι;»

«Είδα την Αντιγόνη και το Ρήσο, είναι καλά, αλλά τη Μύρινα και τον Οκρίβαντα δεν τους είδα καθόλου...» απάντησε ο Όστρια προβληματισμένος.

«Σκότωσε έναν!» τον διέκοψε ο Δοράς και έδειξε την Κρυσταλλία.

Ο Όστρια την κοίταξε εξεταστικά και ένα χαμόγελο ικανοποίησης σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Τα μάτια του είχαν το χρώμα του καθαρού ουρανού τώρα, αν και όταν πρωτοεμφανίστηκε ήταν γκρίζα. Η Κρυσταλλία σκέφτηκε τα μάτια της μητέρας της που άλλαζαν χρώμα ανάλογα με τη διάθεσή της. Γίνονταν γκρίζα όταν δε διάβαζε τα μαθήματά της ή όταν έσπαγε τα πιατικά με μια κίνηση του χεριού της, μόνο και μόνο για να ακούσει τον υπέροχο θόρυβο που έκαναν καθώς έπεφταν και θρυμματίζονταν στο πάτωμα. Και όταν ήταν χαρούμενη γίνονταν γαλάζια σαν τον ασυννέφιαστο ουρανό. Αυτό το χρώμα είχαν και τα μάτια του Όστρια τώρα και η Κρυσταλλία κατάλαβε ότι είχε χαρεί για τη γνωριμία.

«Κρυσταλλία», του συστήθηκε και ο Όστρια άπλωσε το

χέρι του για να τη χαιρετήσει. Η Κρυσταλλία παρατήρησε ότι ήταν σημαδεμένο με ένα παράξενο κάψιμο, ακριβώς στο ίδιο σημείο που ο Δοράς και η Καλλιρρόη είχαν ένα αντίστοιχο σημάδι.

Συνέχισαν να βηματίζουν γρήγορα και η Κρυσταλλία τους ακολούθησε. Είχαν φτάσει στο μόλο, όταν είδαν στην άκρη της προκουμαίας τρεις μαυροφορεμένες φιγούρες να κινούνται προς την κατεύθυνσή τους. Δεν υπήρχε πουθενά να κρυφτούν, εκτός απ' το πλοίο της γραμμής δίπλα τους που δεν είχε και πολύ κόσμο τώρα το χειμώνα. Μπήκαν μέσα γρήγορα και ευχήθηκαν να μην τους είχαν αντιληφθεί. Ανέβηκαν επάνω, στο κατάστρωμα, και κρύφτηκαν σε μια αποθήκη. Κοίταξαν απ' το φινιστρίνι την προκουμαία, όμως δεν είδαν πουθενά τους άντρες με τους μαύρους μανδύες.

«Να επιτεθούμε αν εμφανιστούν;» ρώτησε ο Δοράς.

«Είσαι τρελός; Μέσα στο πλοίο της Άγνοιας; Κι αν μας δουν;» προσπάθησε να τον συνετίσει η Καλλιρρόη.

«Δε θα κάνω πολλά νερά... Να σβήσω έναν θέλω».

«Αν μας εντοπίσουν, θα φύγουμε», είπε ο Όστρια. «Δεν έχουμε έρθει για μάχη, αλλά για παρακολούθηση...»

Ο Δοράς συμφώνησε με ένα νεύμα και συγκράτησε τον ενθουσιασμό του.

Από πού θα φύγουμε; ήθελε να ρωτήσει η Κρυσταλλία κοιτώντας τη μοναδική διέξοδο της αποθήκης, το φινιστρίνι. Δε θα βοηθούσε πολύ αν έπεφτε στη λίμνη γιατί δεν είχε ιδιαίτερη ταχύτητα στο κολύμπι και οι άντρες σίγουρα θα την προλάβαιναν. Και φανταζόταν ότι θα ήταν εξαιρετικά

δύσκολο να επαναλάβει ό,τι είχε κάνει στον πρώτο άντρα προσπαθώντας ταυτόχρονα να μη βουλιάξει.

Το πλοίο ξεκίνησε με θόρυβο για το καθιερωμένο του δρομολόγιο. Αρχισαν να απομακρύνονται από την ακτή και το μουγκρητό της μηχανής κόπασε. Τότε ξεχώρισαν βήματα που ακούγονταν απ' το διάδρομο και έμοιαζαν να πλησιάζουν στην αποθήκη. Η Καλλιρρόη μισάνοιξε την πόρτα για να κρυφοκοιτάξει και την ξανάκλεισε αμέσως κλειδώνοντάς την κιάλας.

«Έρχονται!» είπε και, χωρίς δεύτερη σκέψη, άνοιξε το φινιστρίни και πήδηξε έξω.

Πέφτοντας στη λίμνη, η Κρυσταλλία την είδε να μεταμορφώνεται σε δελφίни. Ο Δοράς την ακολούθησε και μεταμορφώθηκε κι αυτός. Ο Όστρια, χωρίς να κοιτάξει πίσω, γλίστρησε απ' το φινιστρίни και υψώθηκε στον αέρα. Στα χέρια του φύτρωσαν αμέσως γκριζα φτερά που γρήγορα κάλυψαν όλο του το σώμα. Έγινε γεράκι και χάθηκε στον ορίζοντα. Οι άντρες με τις κουκούλες χτύπησαν δυνατά την πόρτα. Η Κρυσταλλία δεν είχε πολύ χρόνο να σκεφτεί για το τι θα ήταν καλύτερο να κάνει, αλλά μιας και αισθάνθηκε πως είχε κάτι κοινό με αυτά τα παιδιά πίστεψε ότι θα μπορούσε ίσως κι εκείνη να μεταμορφωθεί και απλά να μην το είχε αντιληφθεί ακόμα. Η πόρτα ξαναχτύπησε, αυτή τη φορά με τόση μανία που κόντεψε να σπάσει.

Η Κρυσταλλία, οπλισμένη με ένα παράλογο θάρρος, πήδηξε έξω προσπαθώντας να μη σκέφτεται. Προς μεγάλη της έκπληξη αντί να βουτήξει στο κενό υψώθηκε στον αέρα.

Ναι! Μπορούσε να το κάνει. Το είχε κάνει εκατοντάδες φορές μέχρι τώρα χωρίς να το καταλαβαίνει όταν έπεφτε από τα δέντρα. Κούνησε τα χέρια της και πήρε ύψος. Φτερούγισε με δύναμη απολαμβάνοντας τον αέρα που χτυπούσε πάνω της. Πλησίασε πιο κοντά στο νερό και κοίταξε μέσα. Στα σκούρα νερά της λίμνης είδε την αντανάκλαση ενός ολόλευκου γλάρου! Ανέβηκε ψηλά και αφέθηκε να βουτήξει, αλλάζοντας πορεία λίγο πριν τα φτερά της αγγίξουν την επιφάνεια της λίμνης.

Τίποτα δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτή την υπέροχη αίσθηση λες και τόσα χρόνια ήταν φυλακισμένη. Δεν είχε ξεφύγει μόνο από τους παράξενους άντρες με τους μανδύες, αλλά από την ίδια τη βαρύτητα που την κρατούσε δέσμια τόσα χρόνια στη γη. Κοίταξε την πόλη από ψηλά και την βρήκε ομορφότερη. Κάτω από τα φτερά της απλωνόταν ένα ολόκληρο χαλί από χρωματιστές στέγες και ταράτσες, άλλες κόκκινες, άλλες μαύρες, άλλες γκριζες, και άλλες πράσινες από τα βρύα. Τα αυτοκίνητα ήταν τόσο μικρά που θα μπορούσε να τα πιάσει με το ράμφος της, καθώς η πόλη από κει έμοιαζε με παιδικό παιχνίδι. Δε θα κατέβω ξανά, σκέφτηκε και καθρεφτίστηκε πάλι στη λίμνη για να βεβαιωθεί ότι στ' αλήθεια ήταν γλάρος. Είδε κάτω από την επιφάνεια κάτι ασημένιο να γυαλίζει, βούτηξε και το έπιασε. Το ψαράκι σπαρταρούσε στο ράμφος της, μα εκείνη το κατάπιε αλύπητα με μια κίνηση. Μμμ... ήταν καλύτερο από το ψωμί της κυρίας Μίσσα. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν η Καλλιρρόη ή ο Δοράς, μα εκείνοι είχαν γίνει δελφίνια

και είχαν εξαφανιστεί. Ο σώζων εαυτόν σωθήτω, σκέφτηκε η Κρυσταλλία με απογοήτευση.

Ξάφνου, άκουσε πλατάγισμα φτερών και κοίταξε πίσω της. Ήταν το γκρίζο γεράκι, ο Όστρια.

«Ακολουθήσέ με», της είπε.

Η Κρυσταλλία τον ακολούθησε λιγότερο πρόθυμη. Αν και ήταν θετικό ότι ο Όστρια την είχε βρει, πράγμα που σήμαινε πως την είχε ψάξει, σκέφτηκε πως δε θα έπρεπε να την εγκαταλείψει στο πλοίο. Έφυγε και δεν τον ένοιαζε πώς θα γλιτώσει εκείνη. Αυτός σίγουρα θα είχε μια πειστική εξήγηση για τα παράξενα γεγονότα της ημέρας, οπότε ίσως να έβρισκε κάποιον τρόπο να τη μεταφέρει κι αυτή έξω αν δε βιαζόταν τόσο πολύ να φύγει.

«Σε ακούω...» της είπε ο Όστρια.

«Τι πράγμα;» ρώτησε η Κρυσταλλία ξαφνιασμένη. Δεν είχε πει κουβέντα.

«Ακούω αυτά που σκέφτεσαι γι' αυτό να μην τα σκέφτεσαι», της απάντησε ο Όστρια.

Η Κρυσταλλία θεώρησε πως αυτό ήταν πολύ μεγάλη αδιακρισία.

«Θα σκέφτομαι ό,τι θέλω!» είπε, μα ήξερε πως από αυτή τη στιγμή θα έπρεπε να αυτολογοκρίνεται.

«Βλέπεις, στη φατρία του Αέρα όλοι μπορούμε να το κάνουμε, γι' αυτό και μαθαίνουμε να κλείνουμε το μυαλό μας όταν θέλουμε να σκεφτούμε κάτι πιο... προσωπικό. Λίγη υπομονή και φτάνουμε στη Μαΐστρη», είπε ο Όστρια που έβλεπε ότι η πρώτη της πτήση την είχε κουράσει.

Το γεράκι έστριψε δεξιά και άρχισε να πετάει προς τα βουνά. Το τοπίο εδώ ήταν έρημο. Πού και πού ξεφύτρωνε κάνα χωριουδάκι και οι υγρές μαύρες στέγες των σπιτιών γυάλιζαν στον ήλιο. Ο κρύος άνεμος τη χτυπούσε και έκανε τα φτερά της να μουδιάσουν. Δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο και άρχισε να χάνει ύψος. Προσγειώθηκε στο κλαδί ενός πλατάνου και ο Όστρια την ακολούθησε.

«Ποιοι ήταν αυτοί με τους μαύρους μανδύες;» τον ρώτησε.

«Οι άνθρωποι που συναντήσαμε δεν υπάρχουν με τη μορφή που τους είδες. Υπήρξαν πριν από εκατό, διακόσια ή χιλιάδες χρόνια και ό,τι έχει απομείνει απ' αυτούς βρίσκεται τώρα στον Κόσμο των Καταραμένων. Ο Κόσμος αυτός είναι μια αχανής φυλακή για όσους χρησιμοποιούν τη μαγεία για να αφαιρέσουν ψυχές και μέχρι πρόσφατα κανείς δεν είχε καταφέρει να δραπετεύσει. Μα ο Βορέας φαίνεται πως βρήκε τον τρόπο... Κυρίευσε μια Ανάμνησή του και την απέσπασε από τον πραγματικό της χρόνο. Τώρα υπάρχουν δύο: ο ένας Βορέας έγκλειστος στον Κόσμο των Καταραμένων και ο άλλος νέος και ελεύθερος, έτοιμος να επαναλάβει τα λάθη του παρελθόντος. Η εξουσιαζόμενη Ανάμνηση τρέφεται από τις ψυχές των ανθρώπων για να αποκτήσει υλική υπόσταση και δεν είναι τίποτε άλλο από ένα ανδρείκελο που το χειρίζεται ο πραγματικός Βορέας από την εξορία του».

Η Κρυσταλλία τον κοίταξε με απορία. Πώς ήταν δυνατό να κυριεύσει κάποιος μια Ανάμνηση αφού οι αναμνήσεις

βρίσκονται στο μυαλό του καθενός και πώς μπορούσε αυτή η ανάμνηση να δραπετεύσει από μια μαγική φυλακή; Όλα αυτά της φαίνονταν ακατανόητα.

«Οι Αναμνήσεις ζουν σ' ένα δικό τους Κόσμο κι εγώ κρατώ το κλειδί για την πύλη της εισόδου», είπε ο Όστρια και η Κρυσταλλία συγκράτησε τα νεύρα της.

Πάλι έμπαινε στο μυαλό της ακάλεστος, αλλά δεν το σχολίασε γιατί ήθελε να μάθει περισσότερα.

«Είναι άυλες, αλλά υπάρχουν», συνέχισε το αγόρι. «Μερικές τις έχεις ξεχάσει, μα εκείνες ζουν στον Κόσμο των Αναμνήσεων περιμένοντας να τις θυμηθείς. Έτσι, σ' αυτό τον Κόσμο υπάρχεις σε όλες τις ηλικίες που έχεις ζήσει ως τώρα. Ό,τι έχεις δει και ό,τι έχεις κάνει μένει εκεί. Είναι ένας τρόπος για να διαφυλάσσουμε το παρελθόν μας. Ο Βορέας το χρησιμοποίησε αυτό βοηθώντας κι άλλους να βγουν. Τώρα έχει φτιάξει ένα μικρό στρατό, υπολογίζουμε ότι οι Αναμνήσεις περίπου είκοσι Καταραμένων κυκλοφορούν ελεύθερες. Και αφού δεν ξέρουμε πώς τους ελευθερώνει, δεν ξέρουμε πώς να τον σταματήσουμε. Δεν μπορούμε να σβήσουμε τις Αναμνήσεις του. Αυτό το κάνουμε σπάνια και σε εξαιρετικές περιπτώσεις, καθώς είναι καταδικασμένος να θυμάται και να μην μπορεί να δράσει. Αν διαγράφαμε τη μνήμη του, ουσιαστικά θα τον λυτρώναμε. Αλλά, ακόμα κι αν αποφασίζαμε κάτι τέτοιο, είναι πλέον αδύνατο να μπούμε στον Κόσμο των Αναμνήσεων γιατί έχουμε χάσει το κλειδί της εξόδου, μαζί με αυτό και τον έλεγχο αυτού του Κόσμου...»

Ο Όστρια έκανε μια παύση σαν να σκεφτόταν τις συνέ-